

Kladivo

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

na čaroděje

SLEPÝ HON

Kladivo na čaroděje

První série

1. Jiří Pavlovský: *Magie pro každého*
2. Jiří Pavlovský: *Město mrtvých*
3. Ondřej S. Nečas: *Kruté stroje*
4. Dušan D. Fabian: *Sonáta pro Azazela*
5. Jiří Pavlovský: *Výtah do pekla*
6. Jakub Mařík: *Drsné sny*
7. Ondřej S. Nečas: *Síť přízraků*
8. Martin D. Antonín: *Pekelná šleha*
9. Darek Šmíd: *Žrádlo pro psy*
10. Jiří Pavlovský: *Kladivo na demony*
11. Jan Hlávka: *Bůh strachu*
12. Jiří Pavlovský: *Poslední stadium*

Antologie

Jiří Pavlovský (ed.) a kolektiv: *O krok před peklem*

Samostatný román

Jiří Pavlovský: *Slepý hon*

JIŘÍ PAVLOVSKÝ

**Kladivo
na čaroděje**
SLEPÝ HON

© Jiří Pavlovský, 2024

Cover Illustration © Lubomír Kupčík, 2024

Cover Art © Lukáš Tuma, 2024

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2024

ISBN 978-80-278-0196-1 (print)

ISBN 978-80-278-1455-8 (ePub)

ISBN 978-80-278-1456-5 (mobi)

ISBN 978-80-278-1457-2 (pdf)

Kladivo na čaroděje

*Praha je magické město – a ta magie vás může zabít.
V tom lepším případě.*

Když vám teče do bot, když vás pronásledují přízraky – koho zavoláte?

Tým Felixe Jonáše určitě ne. Pokud už by přece jen přijeli, tak vás nechají pekelným silám napospas, aby vám pak mohli vybělit byt. Jenže někdy je situace tak zoufalá, že vám nezbyvá nic jiného než obrátit se na lidi, kteří jsou naprosto odepsaní – a doufat, že to přežijete.

Série *Kladivo na čaroděje* vás zavede do našeho světa, jak ho neznáte... a jak ho ani netoužíte poznat. Alespoň ne na vlastní kůži. Světa magie, temných přízraků, ožvlých mrtvol, zabijáků, démonů, psychopatů, nekrofilů, upírů – a to mluvíme jen o kladných hrdinech. Ti, proti kterým bojují, jsou ještě mnohem horší...

Zavázali mu oči a pak ho popadli za ramena. Báł se. Není divu, bylo mu teprve pět.

Popadli ho a začali s ním točit. Prudce a neurvale. Strkali ho do ramene, aby se točil jako káča, v absolutní tmě, pořád dokola.

A přitom s nadšením vykřikovali:

„Slepá bábo, kam tě vedu? Do kouta. Co v tom koutě? Kohouta. Co v tom kohoutě? Zlatá niť. Tak si mě, slepá bábo, chyt!“

Pustili ho. Z toho točení se mu motala hlava a málem se svalil na zem. Rozkročil se a ze všech sil se snažil udržet rovnováhu. Nechtěl spadnout, nechtěl, aby se mu zase všichni smáli. Nechtěl si ani hrát na slepou bábu, ta hra se mu nelíbila, ale tetám ze školky se to líbilo, ostatním dětem se to taky líbilo, pobíhaly po zahradě a smály se a on nechtěl vypadat jako strašpytel.

Přes šátek nic neviděl. Dal ruce před sebe a snažil se něco nahmatat... cokoliv. Někdo se zasmál. Byl to Pěťá? To je hloupá hra. Jak je má chytat, když je nevidí? Vždyť se bojí udělat krok, aby sebou nepraštil.

Přesto popoběhnul a mával před sebou rukama, jestli třeba nebude mít štěstí. Výsledkem byl jen další smích. Řezal ho do uší.

To se smějou jemu.

Smějou se mu, že je tak nemožný, že je nedokáže chytit. Martin měl někoho chycenýho hned – ale to byla Eliška a ta se určitě nechala chytit schválně, protože je do Martina udělaná.

Prudce změnil směr a hmátl dozadu. Někdo vypísknul a uskočil. Skoro ho měl!

„Slepá bábo, tady jsem!“ slyšel za sebou tetu Helenu. A vzápětí se rozkřičely i ostatní děti. „Tady jsem! Tady jsem!“ V té tmě slyšel jen hlasy všude kolem.

Co když nikoho nechytí? Bude muset takhle pobíhat pořád? Co když mu ten šátek nikdy nesundají? Co když ho sundávají jenom těm, co někoho chytí? Jak bude chodit na záchod?

Pobíhal kolem, mával rukama a smích kolem byl čím dál silnější. Zakopl o vlastní nohu a svalil se na zem. Už toho měl dost.

Strhl si šátek. „Mě to neba! Už nehraju!“

Čekal smích, čekal utěšování tet... čekal světlo.

Místo toho stále viděl tmu. Cítil, jak mu něco teče po tvářích.

Tmou se rozlehl vyděšený výkřik. A pak další a další a další.

To ještě nechápal, co se vlastně stalo.

* * *

Felixi Jonášovi se zase zdálo o masakrech. Zase viděl hořící těla, zase slyšel křik, zase se procházel po pláni plné umírajících. Jako pokaždé, když se z takového snu probudil, si nebyl jistý, jestli ho ty sny děsí, nebo vzrušují. Nejspíš ho děsí, že ho vzrušují.

Chvilí trvalo, než se úplně probral, než si uvědomil, že tahle část života je definitivně pryč.

Protáhl se. Do hotelového pokoje vnikalo šedé ranní světlo a po okně ještě stékaly opozdilé kapky deště. Felix vstal a šel se podívat ven, aby zjistil, kde včera usnul. Kolem byly jen šedé domy a mokré střechy a velký nápis Coca Cola. Nic, z čeho by poznal, kde se minulou noc ubytoval. Ne že by to bylo důležité. Neměl nic na práci. Z poslední akce mu ještě zbývalo dost peněz, takže se mohl jen tak povalovat a dívat se na filmy stažené do notebooku. V tašce měl nedočteného posledního Lehana. Možná odpoledne vyrazí ven. Až se vyčáší.

Naproti na ulici stál muž a díval se nahoru, na Felixe. Felix ustoupil od okna. Nic to neznamenal. Je to koneckonců hotel. I kdyby ten člověk nakrásně někoho sledoval, mohl to být nějaký nevěrný manžel, nevěrná žena, nevěrný pes... Vůbec se ho to nemuselo týkat.

Jenže Felixe zkušenosti naučily, že všechno, co se děje, se vždycky nějak týká jeho. Když ne hned od začátku, tak ho to časem cestou přibere. Muž stál v dešti s tichou odevzdaností někoho, kdo se naučil ignorovat své tělo a jeho stížnosti. To Felixovi poskytlo první stopu. Druhou bylo oblečení. Jen příslušníci inkvizice dokážou oblékat civilní oblečení s takovým nezajmem. Pokud to má dvě nohavice, patří to na nohy – zbytek nás nezajímá. A bylo šedé. Šedá byla barva naše. Případně hnědá, pokud jsme se chtěli fakt rozšoupnout.

Felix otevřel okno a kývl na muže. Jejich pohledy se střetly. Muž neuskočil, nesnažil se tvářit nenápadně – jen se na Felixe bezvýrazně díval. A jelikož neměl Felix Jonáš na soutěž v zírání náladu, zase okno zavřel. Právě včas, aby zaslechl tūkání na dveře.

„Kdopak mi to tu loupe perníček?“ zeptal se Kiliána, který stál na prahu. Inkvizitor Kilián kolem něj beze slova a bez výrazu prošel.

„Začínám mít pocit déjà vu,“ pronesl Felix.

„Nezeptáš se, jak jsem tě našel?“ řekl Kilián bez pozdravu. Felix pokrčil rameny. „Mělo by mě to zajímat?“

Kilián na něj upřel pohled a pak se elegantně posadil do omšelého hotelového křesla a hodil nohu přes nohu. „Vypadáš hrozně.“

„Díky.“ Felix neměl chuť na diskusi. „Nechceš říct svému člověku, aby se šel schovat, než dostane zápal plic?“

Kilián ho ignoroval. „Máme problém.“

„Došel vám hlavičkový papír?“

Kilián ho stále ignoroval. „Opět je to jeden z těch malérů, které jste nám vy a ta vaše politika spálené země zanechali.“ Felix mlčel.

„Vrací se vládce Horda.“

„To...“ začal Felix ironicky, ale zarazil se. „To není možné.“

„Vážně? Naši lidé říkají něco jiného.“

„Horda přichází každých sto let. A před patnácti...“

„Sedmnácti.“

„To je jedno... lety jsme ho zahnali.“

„Jsi si jistý?“

„Jo. Sakra, jsem si jistý. Umřela při tom spousta dobrých chlapů. Jsem si jistý.“

„Přesně jednatřicet,“ řekl Kilián. „Největší ztráty inkvizice za posledních sto let.“

„Když nepočítáme Argentinu,“ upřesnil Felix.

„Ano,“ připustil Kilián neochotně. „Když nepočítáme Argentinu.“

„Dostali jsme ho. Zahnali jsme ho. Uzavřeli za ním...“ Felix se odmlčel. Netušil, jestli Kilián ví o tom, že slábne magie a s tím i magické pečeti, ale pokud ne, neměl nejmenší chuť mu to říkat.

Svět byl i tak složitý, ještě aby se mu pletla pod nohy inkvizice.

„Zřejmě jste někde udělali chybu,“ řekl Kilián. „Nebyla by to první ani poslední bota, kterou jste udělali. A já to teď za vás musím vyžít.“

Felix si založil ruce na prsou. Sen o masakru se najednou stával skoro věšteckým. Tušil, kam tahle debata vede, a ani trochu se mu to nelíbilo. „Přišel sis mi postěžovat? Chceš politovat?“

„Ne. Chci, abys napravil, co jsi podělal.“

A už je to tady.

Felix zvedl prst. „Za prvé, já nic nepodělal. Tehdy jsem byl jenom velitelem jedné jednotky. A ano, udělaly se chyby a nebýt jich, mohlo pár chlapů ještě žít. Kdybych do toho měl co mluvit, tak jsme na to šli jinak, ale Hordu jsme zlikvidovali. Může to zkusit nejdřív za dalších sto let. Máš špatný informace.“

„Ne. Nemám.“ Kilián položil před Felixe takovou tu placku, co se ovládala tím, že na ni člověk sahal. Felix to zkusil – a Kilián mu srazil ruku. „Nesahej na to. Já sám.“

Něčeho se dotkl a otevřela se fotka. Jakoby v mlze byl na obrázku vidět Horda. Obrovský, se zuřivým výrazem a mečem v ruce. Za ním se ve vzduchu vznášely zástupy přízraků se zbraněmi v rukou. Horda. Čistě dravé ego toužící po slávě, bohatství a moci.

„Zatím je pořád na druhé straně,“ řekl celkem zbytečně Kilián. „Ale každým dnem překonává další kus pohraničí.“

„Do kdy bude u nás?“

„Do týdne.“

Svíravý pocit ve Felixově žaludku zesílil. „Minule jsme ho dostali...“

„Měli jsme sto let náskok. A moment překvapení. To je to jediné. Horda je neuvěřitelně silný... jenže pokaždé vstupuje do světa, který nezná. To je naše jediná výhoda. To byla naše jediná výhoda.“

Felix kývl.

„Jenže teď je to jen sedmnáct let. A během toho měsíce, co se válka vedla, se toho hodně naučil. Nenech se zmást těmi meči. Víš sám, že Horda se umí přizpůsobit docela rychle. A má jediný cíl. Stát se vládcem. Nezastaví se, dokud toho nedosáhne.“

„Je to ambiciózní hoch,“ uznal Felix. „Ale dostáváme se k otázce za milion. Co s tím mám společného já? Nebo jsi mi to jen přišel oznámit, abys mi zkazil dopoledne?“

„Tys s ním bojoval. Tys s ním i mluvil. Sám jsi říkal, že kdybys měl do toho co mluvit...“

„Chcete radu? Klidně, ale všechno jsem dal do zprávy...“

„Ne. Chceme, abys s ním bojoval.“

Felix sebou trhl. „Co?“

Kilián se neunavoval tím, že by to zopakoval.

„To si děláš kozy!“

„Ne. A ani jiná hospodářská zvířata,“ řekl Kilián spokojeně.

„Odešel jsem!“

„A všichni jsme rádi, že jsi odešel. Věř mi, opravdu nestojíme o to, aby ses vracel. Jenže tady potřebujeme tvé...“

a to slovo v souvislosti s tebou opravdu říkám velmi nerad a moc se snažím, aby to neznělo ironicky... zkušenosti.“

„Ani náhodou.“

Kilián spojil své dlouhé prsty dohromady a zatvářil se málem šťastně. „Věř mi, že ničím mi neuděláš větší radost, než když budu moci sepsat zprávu o tvé neužitečnosti.“

„Doufám, že se dvěma kopiemi.“

„Můžeš mi něco vysvětlit?“

„Bude se to týkat toho, jak přicházejí děti na svět?“

„Tobě se současná politika inkvizice nelíbí?“

„Ty tomu říkáš politika? Máte hlavu zastrčenou tak hluboko v prdeli Sedmičky, že potřebujete proktologa, aby vám mohl zavázat tkaničky. Korektní, uvědomělí, opatrní. Hlavně abyste nikomu nestoupli na kuří oko.“

„Kdežto za vašich dob...“

„Něco jsme dělali. Bojovali jsme.“

Kilián se zadíval na své nehty. „Když to bylo za vás tak úžasné, když byly ty boje tak nezbytné a vaše práce tak správná a důležitá... proč jsi odešel?“

Felix se zarazil. „To s tím nemělo co dělat. Prostě jsem už toho měl dost.“

„Dost správného boje za správnou věc?“

„I správný boj člověka vyčerpá.“

Kilián natáhl nohy. „Nevoď mě za nos. Byl jsem u toho, když jsi odcházel.“

„A plánoval jsi, jak se dostat na mé místo.“

Kilián se zachmuřil. „Neurákej mě, prosím. Jak se dostat na tvé místo, jsem plánoval už dávno předtím.“

„Tak si ho užij. Je tvoje. A věřím, že tuhle drobnou lapálii s Hordou vyřešíš mnohem lépe než já.“

„To ano,“ řekl Kilián.

„Takže...“ mávl Felix ke dveřím.

„Takže s tebou počítám. Myslím, že jsi natolik inteligentní, že můžeme přeskočit tu část s výhrůžkami a líčením, co by se stalo, kdybys odmítl. Dostaneš lidi a povedeš první útok proti Hordovi. Pokud budeme mít kliku, podaří se nám ho zaskočit. Nějak na tebe zareaguje.“

„Zabije mě,“ řekl Felix. Něco ho svíralo v žaludku... a nebylo to to démonické embryo, co se v něm usadilo.

„Když budu mít štěstí,“ uznal Kilián. „Ale je velká šance, že ztratí ostražitost. Podlehne emocím. Ať vzteku, nebo strachu.“

„Horda necítí strach.“

„Může cítit obavy. Není to monstrum v tom pravém smyslu slova. Je to... byl to... člověk.“

„Já vím. Proto je tak nebezpečný.“

„A proto ho musíme dostat dřív, než se rozjede a začne plundrovat kontinenty. Minule jste měli kliku, souboj do reálného světa skoro nepronikl.“

„Jednatřicet mrtvých, tomu bych neřikal klika.“

„Slovíčkaření.“ Kilián vstal. „Kdy se budeš chtít seznámit se svojí jednotkou?“

„Kolik lidí?“

„Jednatřicet,“ řekl Kilián a usmál se.

Felix začal přemýšlet o tom, jestli by neměl Kiliána uškrtit. Ano, přineslo by mu to problémy, ale za ten pocit by to stálo.

* * *

Za oknem prohroukala sanitka.

Klaudie se na Felixe dívala velmi nesouhlasně. „A tys jí to potvrdil?“

Felix Jonáš na ni upřel nevinný pohled.

„A proč ne?“

Seděli u Klaudie doma, v malém, stísněném bytě.

Jelikož Vincenc úřadoval na veřejných záchodcích, Walter bydlel v hrobce pod Olšany, obklopený svými zombioidními milenkami, a Jonáš spal, kde se zrovna dalo (když neměl peníze, třeba na lavičce v parku), pak jediným, čí obydlí na týmové schůzky přicházelo v úvahu, byla Klaudie. Zvláště, když si z části svého bytu udělala detektivní kancelář. To už všichni brali jako hotovou pozvánku... a Klaudie už párkrát v noci při cestě na záchod narazila na Felixe, který se nějaký